

הבקיר אור? כה למדנו, מה זה בקר? אלא בזמן שבא הבקיר והדינים עוברים וחסיד רוץיה להתעורר, כל אותן שפאים מהצד הזה, מבקרים (פוקדים) את מקומיהם לזמן ברכותם לעולם. וזהו הבקיר אור, שהרי הרוחמים מתישבים לעולם, ותחסיד בא אחינו, אני הוא בקר אור. ובתו, וירא אלהים את הארץ כי טוב. בא ראה, הפל הוא ברגות ירועות. הלילה - הרי ירווע. בקר אור - הרי ירווע, והוא דרגה עליונה שנמצאת בו תמיד. מתי? בשמאריה השם. השם ירווע, והיא דרגה עליונה שבחשمت את הפל ומאריה לפל, כמו שואמר (תהלים פד) כי שם ומן יי' אלהים. והבקיר אור הזה מאיר מהشم, והוא מאיר ללילה, וכך הפל פלוי זה זהה. והבקיר אור הזה, כשהוא מתעורר, כל בני העולם מתאחדים באחדות ובשמחה, והם נמצאים בעולם. וכעת הרי מאיר הימים, עת רצון היא לכת בדרכך.

ברבו אותן רבי חייא ורבי יוסי, ונשקו להם בראשיהם ושלוחו אונם. אמר רבי חייא לרבי יוסי, ברוך קורחן שתקנו דרכנו לפניו, ודאי קדוש ברוך הוא שליח אונם אלינו. אשורי אונם שמשתכלים בתורה ולא מפסיק מפנה שעה אחת. יצאי רבי חייא ורבי יוסי והלכו לדרכם. אמר רבי יוסי, ודאי אהבת לבי קשורה בסותרים הללו. אמר רבי חייא, לא תמהתי על זה, שהרי בימי רבי שמעון אפלוי צפרי השים מרחשות חכמה, שהרי דבריו נודעים למעלה ולמטה.

פתח רבי חייא ואמר, (דברים לא) ויאמר יי' אל משה הנה שוכב עם אבותיך וגוי. בא ראה, כל זמנא דהוה משה קיים בעולם, היה מוחה בידיו ישראל, כדי שלא יטצאו

הכى אוילפנא, מהו בקר. אלא בזמנא דאתמי צפרא, וידיגין מתעברן, וחסיד בעא לאתערא, כל אינון דאתמי מיטרא דא, מבקרי (ס"א מפקדי) לאתריהו, לזמןא ברקאנ לעלמא. ודא הוא הבקיר אור, דהא רחמי מתישבי לעלמא, וחסיד קאי באתריה, כיין הוא בקר אור. וכתיב (בראשית א) וירא אלהים את הארץ כי טוב.

הא חי, פלא הוא ברגין ידיין. ליליא, הד ידייע. בקר אור, הד ידייע, והוא דרגא עלאה דאשכח ביה תדריא. אימתי. כד נהיר שםשא. שםשא ידייע, והוא דרגא עלאה, דמבקש לכלה, ונהייר לכלה, כמה דעת אמר, (תהלים פד) כי שם ומן יי' אלהים. והאי בקר אור, נהיר משמשא, ודא נהיר ליליא. בגין לכך, פלא תליא דא בדא. והאי בקר אור כד אפער, כל בני עולם אתהן באחדותא בחדרותא, ומשתכח בועלמא, והשתא הד נהיר יממא, עידן רעותא הוא, למלה באורה.

בריבו לוֹן רַבִּי חַיָּא וַרְבִּי יוֹסֵי, וַנְשַׁקו לוֹן. אמר רבי חייא לרבבי יוסי, בריך רחמנא, דתקין ארחנא קמן, ודאי קדשא בריך הוא שדר לוֹן גבן. זבאיין אינון דמשתקלי באורייתא, ולא ארפין מינה שעתה חדא. נפקו רבי חייא ורבי יוסי, ואזלו לאארחיהו. אמר רבי יוסי, ודאי רחימותא דלבאי קשור באליין טיעני. אמר רבי חייא, לא תוויהנא על דא, הד בא ביוםוי דרבי שםעון, אפיקו צפרי שםיא מרחשן חכמתא, הד מאליין אשתחמוץן לעילא ותפה.

פתח רבי חייא ואמר, (דברים לא) ויאמר יי' אל משה הנה שוכב עם אבותיך וגוי. תא חי, כל זמנא דהוה משה קיים בעולם, היה

במחטא לפני הקדוש ברוך הוא. ומשמעותו שמשה נמצאה בינויהם, לא יהיה כמו אותו הדור עד הדור שיבא המלך המשיח, שיראו את כבוד הקדוש ברוך הוא כמותם, שהם נדבקו מה שלא נדבקו דורות אחרות.

ששנינו, ראתה שפחה על הים מה שלא ראתה עיניו של יחזקאל הנביא. אם הם כל כך נדבקו, נשות ישראל כל שכן, בניהם כל שכן, והగברים כל שכן, הנסחדרין כל שכן, הנשיאים כל שכן, וניל שגן הנביא העליון הנאמן משה, שהוא על הכל. ועתה אלו סוחרי המדבר רוחשים כל כך הרבה חכמה, כל שגן חכמי הדור, כל שגן אלו שעומדים לפניו רבוי שמעון ולומדים ממנה בכל יום. כל שגן, וכל שגן רבוי שמעון, שהוא עליון על הכל.

אחר שמת משה, מה בחוב? וكم העם היה זונה וגוז. כך, אווי לעולם בשיסתלק ממנה רבוי שמעון, שמעינות החכמה יסתתרו מן העולם, ויראה אדם דבר חכמה ולא יפוץ מי שיאמר, וכל העולם טועים בתורה, משום שלא ימצא בינויהם מי שמחוזר בחכמה. על אותו זמן פתח, ואם יshaw כל עדת ישראל ישבו. ואם יshaw בתורה ולא ירו את דרכיה, בפה זה? משום שנעלם דבר מעיני הקהיל, שלא ימצא מן שיזען לגלות עמקות התורה ודרך. אווי לאוותם הדורות שימצאו אז בעולם.

אמר רבבי יהודה, תמיד הקדוש ברוך הוא לנלוות רזים עזקים של התורה בזמן שיבא מלך המשיח, משום (ישעה יא) שמלאה הארץ דעה את רוזן עמייקין הקהיל, דלא ישתקח מאן דידע לגלה עמייקתא דאוריתא ואורחה. ווי לאוין דרין דמשתקחי כדיין בעולם.

ממה בידיו היה דישראל, בגין דלא ישתקח בחייב קדשא בריך הוא ובגין דמשה אשתקח בינויה לא יהא בההוא דרא עד דרא דיתני מלכא מشيخא דיחומו יקרה דקדשא בריך הוא בנותייה דאיןון אתדבקו מה דלא אתדבקו דרין אחרבין.

דתניין, חמאת שפחה חדא על ימא, מה דלא חמאת עינא דיחסק אל נביאה. אי אינון אתדבקו כל פה, נשיהון דישראל כל שכן. בניהו כל שכן. גוברין כל שכן. סנהדרין כל שכן. נשיאים כל שכן, וכל שגן נביאה עלאה מהימנא משה, דאייה על פלא. ומה שטא אלין טיעני מדבר מרחשין חכםתא כל פה, כל שגן חכימי דרא, כל שגן אינון דקיניימי קמיה דרבבי שמעון, ואולפי מיגניה בכל (דף כ"ג ע"א) יומא. כל שגן וכל שגן רבוי שמעון דהוא עלאה על פלא.

בתר דמית משה, מה כתיב, (דברים לא) וקם העם הזה זונה וגוז. פה, ווי לעלם א כד יסתלק מגיה רבוי שמעון, דמבעזין דחכמתא יסתתרמו מעלה, ויבעי בר נש מלאה דחכמתא, ולא ישבח מאן דיימא, וטעאן כל עלה מא באורייתא, בגין דלא ישתקח בינויה, מאן דאתער בחכמתא. על והוא זמנא כתיב, ואם כל עדת ישראל ישגו. ואם ישגו באורייתא, ולא ינדען אורחה, במא היא, בגין וגעלם דבר מעיני הקהיל, דלא ישתקח מאן דידע לגלה עמייקתא דאוריתא ואורחה. ווי לאוין דרין דמשתקחי כדיין בעולם.

אמר רבבי יהודה, זמין קדשא בריך הוא לגלה רוזן עמייקין דאוריתא, בזמנא דמלכאشيخא, בגין (ישעה יא) דמלאה הארץ דעתה את יי' כמים לים מכבים. וכתיב, (ירמיה לא) ולא